

Arrest

nr. 243 191 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat T. VERBEKE *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. ten aanzien van O. A. A. O. (verder: verzoeker):

“A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine, soenniet en nagenoeg uw hele leven woonachtig in Bagdad. U gehuwd met Iman X (ov X). Jullie hebben samen 4 kinderen: uw oudste zoon O., uw dochter A. die reeds jarenlang in Turkije woont met haar gezin, uw dochter T. die met haar gezin in

Bagdad woont en uw jongste zoon, S. A. A. X (ov. 7.920.370), die op 21/08/2014 het statuut van subsidiair beschermde verkreeg in België. U baatte een winkel uit in auto-onderdelen.

In 2010 kreeg u van iemand die u geld verschuldigd was maar u dit niet kon terugbetalen, een boerderij in Jurf al Nadaaf in ruil. Aanvankelijk liet u deze boerderij gratis bewonen door een arme familie. Nadat deze familie er vrijwillig afstand van deed, raadde uw vriend A. R. u aan deze eigendom te verhuren. Hij leverde u ook meteen een huurder aan, genaamd H. a. S.. Jullie spraken af dat u de boerderij voor 400 dollar per maand zou verhuren, tekenden op 02/07/2017 het contract en de huurder betaalde u de eerste 6 maanden op voorhand. Twee dagen later reisde u uw echtgenote achterna naar Turkije, omdat uw dochter er in het ziekenhuis was opgenomen met een gebroken been. U bleef tot eind juli 2017 in Turkije, om vervolgens terug te keren naar Bagdad.

In december van dat jaar werd u gecontacteerd door de vorige bewoner van uw boerderij, genaamd Ala'a, die u liet weten dat hij vermoedde dat uw nieuwe huurders de boerderij als drugsplantage gebruikten. U besloot ter plaatse te gaan kijken met uw zoon O.. De volgende dag gingen jullie samen naar de boerderij. Vanop een afstand van een honderdtal meter zag u dat uw boerderij volgebouwd stond met serres, er een afzuiginstallatie aanwezig was en een grote generator. Bovendien zag u ook dat enkele gewapende mannen de wacht hielden aan de boerderij. Hierover verontrust, belde u de dag nadien uw huurder H. op en vroeg hem te vertrekken uit uw boerderij. Vervolgens belde u ook naar Ali R., van wie u de medewerking vroeg om uw huurder H. uit uw boerderij te krijgen. Hij beloofde zijn best te doen en zou u later terugbellen. Een dag later belde H. u boos op. Hij vertelde u dat de huurder de steun had van de milities en dat hij door u in de problemen zou komen. Hij gaf aan dat hij niets met de kwestie te maken wilde hebben en hing op. Ten einde raad besloot uw zoon O. dat jullie naar een advocaat zouden stappen. U vertelde de advocaat dat u van uw huurder af wou, maar vermeldde er niet bij dat uw huurder zich bezighield met illegale zaken en banden had met de milities. De advocaat zou telefonisch contact opnemen met H. en u op de hoogte houden. Echter, u hoorde geen nieuws meer van hem. Na drie dagen belde u hem zelf op. Hij was kwaad op u omdat u hem niet alles verteld had over H., en zei dat na zijn gesprek met H. gewapende mannen naar zijn kantoor waren gekomen om alle documenten die u hem had bezorgd af te pakken. De advocaat wilde evenmin nog iets met de zaak te maken hebben. U besloot vervolgens zelf opnieuw telefonisch contact op te nemen met H.. U wilde de eigendomspapieren die hij gestolen had van uw advocaat terugkrijgen en wilde H. uit uw boerderij. H. probeerde u aanvankelijk om te praten en bood aan de huurprijs te verhogen. U sloeg zijn aanbod af en drong aan op zijn vertrek. Vervolgens werd hij kwaad en dreigde hij naar u toe te komen. Hij liet ook uitschijnen beschermd te worden door de milities.

Op 5 januari 2018 ging u samen met uw echtgenote boodschappen doen. U werd opgebeld door uw schoondochter S., die u vroeg onmiddellijk naar huis terug te keren. Toen u thuis aankwam waren er veel omstaanders bij uw huis aanwezig. U zag dat uw zoon neergeschoten was en moest zijn lijk naar het forensisch instituut brengen. Onderweg ernaartoe kreeg u telefoon, u herkende de stem van H., die dreigde dat u niets tegen de politie mocht vertellen, anders zou u hetzelfde lot als uw zoon ondergaan. De politieagent in het forensisch instituut liet u documenten ondertekenen en zei u dat u na de rouwdienst verklaringen moest gaan afleggen op het politiekantoor. U tekende de documenten en reed terug naar huis. Onderweg werd u opnieuw opgebeld door H.. Hij verweet u dat u politiedocumenten ondertekend had en bedreigde u met de dood. U probeerde de situatie uit te leggen, maar hij hing op en u kon hem niet meer bereiken. Na overleg met familie besloten u en uw vrouw uit veiligheidsoverwegingen in te trekken bij uw schoonzus in de wijk Somer, Bagdad. Na enkele dagen werd er besloten jullie vertrek naar België te regelen, waar uw jongste zoon S. woont. Via een smokkelaar werd een Frans visum geregeld in jullie reispassen. Uw vrouw vertrok als eerste naar Turkije, waar ze op u wachtte. Nadat u nog enkele zaken had afgehandeld vervoegde u uw vrouw in Turkije, waarna jullie samen doorreisden naar België.

U kwam aan in België op 16/05/2018 en diende samen met uw echtgenote twee maanden later, op 16/07/2018, een verzoek tot internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische instanties.

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten voor: uw rijbewijs en jullie paspoorten, een gelegaliseerde kopie van jullie huwelijksakte, de overlijdensakte van uw zoon O., een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake het verzoek tot internationale bescherming van X I. (arrest nr. 170821), een getuigschrift van gezinssamenstelling door de stad Aalst dd. 20/06/2019, een foto van een attest opgesteld door uw huisarts dd. 20/08/2018 in hoofde van uw echtgenote, een attest opgesteld door uw huisarts dd. 14/08/2018 in uw hoofde en een "medisch getuigschrift bestemd voor de

Dienst Humanitaire Regularisaties bij de DVZ" op naam van uw vrouw. Na het gehoor bezorgde u het CGVS nog een foto van de identiteitskaart van uw overleden oudste zoon O..

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het verloop van het gehoor op de zetel van het CGVS en uit uw verklaringen bleek immers dat u tijdens het gehoor kampte met medische problemen, namelijk met zware hoestbuien ten gevolge van een aanhoudende longontsteking, in die mate dat het normale verloop van het gehoor gestoord werd. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud stopgezet. U werd op een later tijdstip opnieuw uitgenodigd om het persoonlijk onderhoud verder te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat er in uw hoofde bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Immers, er kan aan uw relaas geen geloof gehecht worden gezien u onaannemelijke, tegenstrijdige verklaringen aflegt over kernaspecten van uw relaas en uw beweringen in strijd zijn met beschikbare informatie.

Zo beweert u dat u in Irak sedert jaar en dag een winkel in auto-onderdelen uitbaatte in de wijk Talibiya, samen met uw zoon O. (CG 1 p.5, CG 2 p.8). Vervolgens stelt u uitdrukkelijk geen andere inkomsten te hebben gehad dan deze winkel (CG p.5). U voegt toe dat u wel een leegstaande boerderij bezat, maar dat u hiervan géén inkomsten had (CG p.5), om kort nadien uit te wijden over een probleem met uw huurder (CG p.5-6). Dergelijke verklaringen zijn reeds weinig coherent te noemen. Hoe dan ook, er moet opgemerkt worden dat uw jongste zoon S. (ov 7.920.370) in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming uitdrukkelijk verklaarde dat u een barbecuerestaurant uitbaatte in de wijk Zayouna, en zijn broer O. zelfstandig vastgoedmakelaar was. Op geen enkel moment verwees hij naar het bestaan van een winkel in auto-motoren (Verzoek tot internationale bescherming X, S. A. A.: gehoorverslag CG p.6).

Uw bedrieglijke verklaringen over de beroepsactiviteiten van zowel uzelf als uw oudste zoon zijn geenszins onschuldig, te meer aangezien u beweert dat u persoonlijk problemen kreeg omwille van het verhuren van vastgoed (uw zoon O. blijkt echter vastgoedmakelaar). Ook de betrokkenheid van O., die zou vermoord zijn omwille van uw problemen, koppelt u aan zijn aanwezigheid in uw winkel, hij fungeerde volgens u als getuige van het huurcontract en vormde later dusdanig een doelwit. Ook de manier waarop u in contact kwam met uw huurder verliep via uw vermeende winkel in auto-onderdelen in Talibiyah, nu u beweert dat een bevriende winkelier uit dezelfde straat deze huurder zou hebben aangebracht (CG 1 p. 5-6). Dat u uw relaas op diverse manieren koppelt aan een auto-winkel in Talibiyah, maar uit de verklaringen van uw jongste zoon blijkt dat u geen winkel maar wel een restaurant uitbaatte in uw thuisbasis Zayouna, wordt de geloofwaardigheid van uw gehele relaas reeds ernstig ondermijnd.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u van de vermeende schenking en van de latere verhuur van de boerderij geen enkel tastbaar bewijs neerlegt: noch eigendomsbewijzen, noch foto's, noch de huurovereenkomst. U verklaart de afwezigheid van elk mogelijk bewijsstuk door op te werpen dat u alle mogelijke documenten aan uw advocaat had gegeven, die op zijn beurt werd overvallen door gewapende mannen die in opdracht van uw huurder alle documenten stalen. Dergelijke uitleg is gezien voorgaande vaststellingen reeds weinig geloofwaardig en mist op zich ook aannemelijkheid. Immers, de opdracht van uw advocaat was louter om telefonisch contact op te nemen met de huurder in de hoop om een schikking te kunnen treffen over wanneer hij de boerderij zou verlaten, u stelde aanvankelijk dat uw advocaat u hiervoor "enkel een telefoonnummer vroeg" (CG p.7, CG 2 p.6).

Het is geheel onlogisch dat voor het louter plegen van dit ene telefoontje u elk mogelijk document met betrekking tot de boerderij bij uw advocaat had afgegeven, zoals u beweert, alwaar zij luttele tijd later zouden gestolen zijn door gewapende mannen (CG 2 p.5, p. 6-7, CG 1 p.5). Geconfronteerd met deze opvallende situatie, komt u niet verder dan opwerpen dat u niets anders kon doen met die documenten, dat het standaardprocedure is om documenten achter te laten bij je advocaat, dat er niet gekopieerd wordt (CG 2 p.7). Deze beweringen overtuigen niet. Van uw overeenkomst met uw advocaat, die uw dossier zou beheren, kan u overigens evenmin enig bewijs voorleggen (Ibid.). De naam van uw advocaat, aan wie u alle bewijsstukken omtrent uw boerderij zou afgegeven hebben, kan u zich opmerkelijk genoeg ook niet meer herinneren (CG 2 p.6).

U slaagt er bijgevolg niet in aannemelijk te maken dat u wel degelijk over een huurpand beschikte, dat u dit pand zelf verhuurde en hierdoor problemen kreeg.

Over de problemen die zich met uw huurder zouden hebben voorgedaan legt u voorts tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen af.

Aangaande het eerste telefoongesprek dat u met uw huurder H. voerde nadat een kennis u op de hoogte bracht van de mogelijke drugsplantage in uw huurpand, legt u bijzonder tegenstrijdige verklaringen af. Aanvankelijk stelde u dat u na de waarschuwing van uw kennis naar uw huurpand bent gaan kijken, naar huis terugkeerde en de dag daarna naar uw huurder belde. U geeft initieel aan dat u bij dit eerste telefoongesprek louter aan uw huurder vroeg om het huurpand te verlaten, omdat u het zelf nodig had. U vervolgt: "hij vroeg : waarom? Ik zei : ik heb het nodig. Ik heb niets anders tegen hem verteld. Hij zei ok, en dan hebben we opgehangen" (CG 1 p.7). Pas na enkele telefoontjes naar A. R. en naar uw advocaat, volgde een tweede telefoongesprek met uw huurder, waarbij u hem zou geconfronteerd hebben met de illegale praktijken van uw huurder en het gesprek escaleerde tot schelden en dreigen (CG 1 p. CG 1 p. 7-8).

Later tijdens datzelfde gehoor echter gaf u een volledig andere versie van de telefoongesprekken met uw huurder. U gaf hierbij aan dat u al tijdens het eerste telefoongesprek met de huurder nadat u bij het huurpand was gaan kijken, uw huurder aan het einde van het telefoongesprek meteen confronteerde met de vermeende drugsplantage die hij op uw boerderij had ingericht. U stelde vervolgens dat reeds bij dit gesprek werd gescholden (CG 1 p. 12). Er werd u uitdrukkelijk gevraagd of dit reeds tijdens het eerste telefoongesprek met uw huurder H. gebeurde, waarop u expliciet bevestigend antwoordde (CG 1 p.12). U vervolgde nog dat u hierna pas contact opnam met uw kennis A. R. om u te helpen.

Uw beide versies van wat er zou gebeurd zijn bij het eerste (van slechts drie) telefoongesprekken die u met uw huurder had, zijn dan ook manifest tegenstrijdig. In het kader van uw tweede gehoor op het CGVS geeft u opnieuw aan dat u reeds tijdens het eerste telefoongesprek met uw huurder hem confronteerde met de drugsplantage die hij zou uitbaten in uw huurpand, wat uiteraard voorbijgaat aan de duidelijk, expliciete verklaringen die u aanvankelijk over dit telefoongesprek aflegde. Bij uw tweede gehoor ontstaan bovendien nog meer tegenstrijdigheden in uw verklaringen naar boven, met name over het tijdstip waarop u voor het eerst naar H., uw huurder, belde. Waar u aanvankelijk aangaf dat u verwittigd werd door uw kennis Ala'a van de verdachte situatie in uw huurpand, de dag nadien eerste zelf een kijkje ging nemen, en pas de dag daarna naar H. belde (CG 1 p. 7), stelt u tijdens uw tweede gehoor dat u niet zeker bent of u naar uw huurder belde op dezelfde dag dat u verwittigd werd door uw kennis, of de dag nadien (CG 2 p. 4). Uiteraard is het uiterst opmerkelijk en weinig aannemelijk dat u zich niet kan herinneren of u dezelfde dag dat u verwittigd werd van onfrisse praktijken in uw huurpand meteen actie ondernam en zowel een bezoek ter plaatse bracht als de huurder opbelde, dan wel dat u pas twee dagen later voor het eerst contact zou hebben opgenomen met de huurder. Te meer gezien de uiterst geringe contacten die u met uw vermeende vervolger zou hebben gehad (slechts 3 telefonische gesprekken), mag verwacht worden dat u van deze beperkte feiten op consequentere wijze verslag kan doen.

Naast tegenstrijdig, is uw relaas ook onlogisch en weinig aannemelijk. Zo is het geheel onaannemelijk dat uw huurder een drugsplantage inricht in een boerderij die hij van u huurt, en deze drugsplantage dermate opvallend werd ingericht en opgezet dat deze als dusdanig vanop de openbare weg, 100 meter verderop, als drugsplantage te herkennen is, zoals uit uw verklaringen moet blijken (CG 1 p. 7, p.10-12). In een land waar naar uw beweringen de doodstraf staat op drugsdelicten (CG 1 p. 7), is het geheel niet aannemelijk dat iemand dermate indiscreet en opvallend een volledige professionele drugsplantage zou installeren.

Het is eveneens geheel onaannemelijk dat u, nadat u ontdekte dat uw huurder een drugs crimineel blijkt te zijn die uw huurpand gebruikte voor een grootschalige drugsplantage met gewapende bewakers voor de deur, hem hier simpelweg mee confronteerde en vervolgens de hierop volgende bedreigingen vanwege H. niet serieus nam (CG 2 p.5-6). H., die banden zou hebben met de milities (CG 1 p7, p.10, p.13), zou nochtans zeer boos bedreigd hebben om naar u toe te komen en de zaken af te handelen (CG 1 p.8). Desondanks bleef u zonder enige voorzorg te nemen gewoon thuis wonen en ging uw gebruikelijke gang, naar eigen zeggen had u niet verwacht dat het zover zou komen "dat iemand zou komen en vermoorden" (CG 2 p.5). U had gedacht had 'dat hij misschien problemen zou maken maar niet dat hij zou moorden' (CG 2 p.6). Dergelijke lakse attitude ten aanzien van een vermeende drugs crimineel met gewapende werknemers en banden met de milities, die overigens ook uw advocaat door gewapende mannen zou hebben laten overvallen, is geheel onaannemelijk en wijst eens te meer op de ongelooftwaardigheid van uw relaas.

Tot slot wordt uw bewering dat uw oudste zoon O. overleden is ten gevolge van uw problemen met uw huurder danig tegengesproken door analyse van de Facebookcontacten van en tussen uw gezinsleden. Zo werden facebookprofielen op uw naam (met herkenbare foto), op naam van uw echtgenote (met herkenbare foto), op naam van uw jongste zoon S. A. (met herkenbare foto), uw schoondochter Sally (met herkenbare foto), haar broers (met herkenbare foto), uw dochter A. (zonder herkenbare foto) én uw oudste zoon O. A. (met herkenbare foto, die overeenkomt met de foto op de door u voorgelegde foto van zijn identiteitskaart) teruggevonden. Er kon worden vastgesteld dat het profiel op naam van uw oudste zoon O. bevriend is met al uw gezinsleden en bovendien nog recent interactie had met deze profielen, bijvoorbeeld onder de vorm van "comments" of "likes" bij recent toegevoegde foto's en berichten. Gezien de recente activiteit van de profielen op naam van uw oudste zoon (er werden twee verschillende accounts op zijn naam teruggevonden), **ook na 5 januari 2018**, kan aan het vermeende overlijden van uw zoon O. A. op die dag geen enkel geloof worden gehecht. Hierbij dient beklemtoont te worden dat u ter staving van het bestaan en overlijden van O. en ter staving van jullie familiale band geen enkel authentiek identiteits- of ander document heeft voorgelegd, behalve één overlijdensakte. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en is het louter voorleggen van 1 overlijdensakte (bovendien zonder vergezeld te zijn authentieke identiteitsdocumenten of foto van het slachtoffer) geenszins bewijskrachtig en op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas.

U bent er niet in geslaagd om, ondanks de nadrukkelijke vraag, enig authentiek identiteitsdocument of enig ander authentiek bewijs van uw zoon O. voor te leggen (CG 1 p.4-5, CG 2 p. 7-8), hoewel deze documenten bij uw schoondochter in Bagdad zouden zijn met wie u nog regelmatig contact heeft (CG 1 p.5, CG 2 p.8). U legt finaal slechts een foto voor van de identiteitskaart van O.. De foto op deze identiteitskaart komt overeen met het actieve facebookprofiel op naam van O. A., die bijgevolg met zekerheid als uw oudste zoon kan geïdentificeerd worden (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen, dient besloten te worden dat aan uw asielrelaas niet het minste geloof kan worden gehecht. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Wat betreft jullie wens om in België te blijven omwille van de aanwezigheid hier van jullie zoon (CG 2 p.8), die jullie helpt bij dagelijkse zaken en het regelen van medische onderzoeken in het ziekenhuis (CG 1 p.2), zij er op gewezen dat het doel van de asielprocedure erin bestaat om na te gaan of een vreemdeling nood heeft aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze procedure kan dan ook niet worden aangewend om louter een verblijfsrecht in België te bekomen teneinde alhier een gezinsleven in stand te houden of - in casu - herop te bouwen. Men dient zich hiervoor te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, met name de procedure tot gezinshereniging. Het indienen van een verzoek om internationale bescherming teneinde de voorwaarden verbonden aan deze procedure tot gezinshereniging te trachten te omzeilen, kan niet worden aanvaard.

Wat betreft de door jullie aangehaalde medische problemen, waarbij verwezen kan worden naar de medische attesten van jullie huisarts en een "medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de DVZ", dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde medische problemen

geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Waar uw advocate aanvoert dat u en uw echtgenote van de mantelzorg van uw in België verblijvende zoon S. afhankelijk zijn, en in dit verband verwijst naar het attest van gezinssamenstelling (waaruit moet blijken dat jullie bij uw zoon inwonen), naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake het verzoek tot internationale bescherming van X I. (arrest nr. 170821) en naar de Belgische medische attesten, moet worden vastgesteld dat u geen nood aan mantelzorg door uw jongste zoon S. heeft aangetoond. Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat u, hoewel u en uw echtgenote vlak na aankomst in België bij uw jongste zoon hebben ingewoond, jullie sindsdien op eigen initiatief verhuisd zijn naar een eigen stek, apart van het gezin van uw zoon (CG 1 p.14, CG 2 p. 2, zie ook rijksregister). Het is dan ook duidelijk dat de onmiddellijke nabijheid van een familielid niet vereist blijkt te zijn. Het voorgelegde attest van gezinssamenstelling is in dit opzicht verouderd en bijgevolg irrelevant. Bovendien moet benadrukt worden dat u en uw echtgenote nog diverse gezins- en familieleden in jullie land van herkomst hebben wonen. Ondermeer uw dochter T. woont met haar gezin in Bagdad, uw schoondochter S. en haar gezin woont in Bagdad (naar alle waarschijnlijkheid inclusief uw oudste zoon O.), én u gaf zelf al aan dat jullie de laatste maanden voor uw vertrek bij het gezin van uw schoonzus – de zus van uw vrouw - inwoonden. Gezien voorgaande, maken jullie absoluut niet aannemelijk voor eventuele mantelzorg enkel en alleen beroep te kunnen doen of afhankelijk te zijn van uw zoon S..

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw verzoek voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw rijbewijs, jullie paspoorten, en een gelegaliseerde kopie van jullie huwelijksakte bevatten uitsluitend identiteits- en reisgegevens, die hier echter niet betwist worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de **EASO Country Guidance note: Irak van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief het gedeelte van de Baghdad Belts gelegen in de provincie Bagdad, waaronder Tarmiya, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Besmayah, Nahrwan, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat deze grondig is gewijzigd sinds 2017. De toenmalige eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.*

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de activiteiten van ISIL in Bagdad en de Baghdad Belts in 2018-2019 beperkt waren nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017. ISIL heeft wel nog actieve cellen in het noordelijke en westelijke gedeelte van de Baghdad Belts. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIL nog steeds in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad.

ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIL vindt plaats in de Baghdad Belts, met name in de districten Tarmiya, Taji en Latifiya al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018-2019 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIL vanaf juni 2014 in bepaalde delen van Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid.

Deze prominent aanwezige sjjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de ISF en onder de paraplu van de PMU werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIL verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de (andere delen van de) ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. In zoverre uw advocaat in dit verband aanvoert dat u omwille van uw medische problemen nood heeft aan mantelzorg door uw in België wonende zoon, en hiervoor verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake het verzoek tot internationale bescherming van X I. (arrest nr. 170821), moet worden benadrukt dat elke dossier op zijn individuele merites wordt beoordeeld. In casu moet worden opgemerkt dat uw zaak op vele punten verschilt van het aangehaalde precedent, en om die reden niet dienstig wordt aangebracht. De in jullie hoofde aangehaalde behoefte aan mantelzorg omwille van medische redenen kan op zich niet bestempeld worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U heeft geen concrete elementen aangehaald waaruit zou blijken dat u niet op de hulp van uw familiaal netwerk in Bagdad (waaronder uw eigen kinderen en schoonfamilie) kan rekenen voor eventuele mantelzorg. Integendeel, uit uw verklaringen blijkt dat u de maanden voor uw vertrek reeds een veilig onderdak vond bij het gezin van uw schoonzus (zie supra).

Volledigheidshalve moet tot slot worden vermeld dat ten aanzien van uw zoon S. A. A. X (ov. 7.920.370), over wie u verklaart dat hij sinds 2014 in België verblijft (CG 1 p. 5), door het Commissariaat-generaal op 21/08/2014 werd overgegaan tot de weigering van hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire bescherming, omwille van de veiligheidssituatie in Bagdad op dat ogenblik.

Deze beslissing heeft echter geen invloed op de uwe; iedere asielaanvraag wordt immers op zijn individuele merites beoordeeld. Ook is de actuele veiligheidssituatie in Bagdad significant gunstiger.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van X I. H. M. (verder: verzoekster):

“A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Iraakse origine, geboren te Bagdad. U bent gehuwd met A. A. O. X (ov 8.668.070). Jullie hebben samen 4 kinderen: uw oudste zoon O., uw dochter A. die reeds jarenlang in Turkije woont met haar gezin, uw dochter T. die met haar gezin in Bagdad woont en uw jongste zoon, S. A. A.I X (ov. 7.920.370), die op 21/08/2014 het statuut van subsidiair beschermde verkreeg in België. Uw echtgenoot baatte een winkel uit in auto-onderdelen, u was huisvrouw.

Uw man kreeg eind 2017 problemen in Irak nadat hij ontdekt had dat de huurder die van hem een boerderij huurde zich bleek in te laten met drugshandel. Uw echtgenoot werd bedreigd door zijn huurder, die banden zou hebben met de sjitische militieën. Op 5 januari 2018 werd uw oudste zoon O. bij jullie thuis doodgeschoten, vermoedelijk door handlangers van de criminele huurder. Hierna werden jullie door de zoon van uw zus verplicht om bij hen in te trekken in de wijk Somer, tot jullie uitreis uit Irak geregeld was.

In 2017 verliet u Irak en reisde u naar uw dochter A. in Turkije. Enige tijd later werd u daar vervoegd door uw echtgenoot, die nog enkele zaken had afgehandeld in Irak. Samen reisden jullie vervolgens door naar Europa. Met behulp van Franse visa reisden jullie per vliegtuig naar Frankrijk, om vervolgens meteen door te reizen naar België. In België werden jullie opgevangen door uw jongste zoon S., die reeds enkele jaren in België woont en hier de subsidiaire bescherming verkreeg.

U legde geen andere documenten voor ter staving van jullie verzoek, dan de documenten die door uw echtgenoot werden voorgelegd.

A. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en de voorgelegde medische attesten blijkt dat u diverse medische problemen heeft. U gaf aan het begin van het gehoor aan last te hebben van een allergische reactie en zich psychologisch bezwaard te voelen (“moe”) na een kankerdiagnose. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd de duur van het persoonlijk onderhoud beperkt. Desalniettemin werd nadrukkelijk nagegaan of u bij uw eerder gehoor op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken alle feiten en redenen in het kort had kunnen aanhalen, en kreeg u nadrukkelijk de kans om eventueel belangrijke elementen nog toe te voegen (CG 2 p.2, 3).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Aangezien u zich ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming volledig beroept op de problemen die uw echtgenoot gekend zou hebben in uw land (CG 2 p. 2-3), en het relaas van uw

echtgenoot ongeloofwaardig werd geacht, wordt vastgesteld dat ook u niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus. Voor een uitgebreide weergave van de motieven waarop de beslissing van uw man steunt, verwijst ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

”Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het verloop van het gehoor op de zetel van het CGVS en uit uw verklaringen bleek immers dat u tijdens het gehoor kampte met medische problemen, namelijk met zware hoestbuien ten gevolge van een aanhoudende longontsteking, in die mate dat het normale verloop van het gehoor gestoord werd. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud stopgezet. U werd op een later tijdstip opnieuw uitgenodigd om het persoonlijk onderhoud verder te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat er in uw hoofde bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Immers, er kan aan uw relaas geen geloof gehecht worden gezien u onaannemelijke, tegenstrijdige verklaringen aflegt over kernaspecten van uw relaas en uw beweringen in strijd zijn met beschikbare informatie.

Zo beweert u dat u in Irak sedert jaar en dag een winkel in auto-onderdelen uitbaatte in de wijk Talibiya, samen met uw zoon O. (CG 1 p.5, CG 2 p.8). Vervolgens stelt u uitdrukkelijk geen andere inkomsten te hebben gehad dan deze winkel (CG p.5). U voegt toe dat u wel een leegstaande boerderij bezat, maar dat u hiervan géén inkomsten had (CG p.5), om kort nadien uit te wijden over een probleem met uw huurder (CG p.5-6). Dergelijke verklaringen zijn reeds weinig coherent te noemen. Hoe dan ook, er moet opgemerkt worden dat uw jongste zoon S. (ov 7.920.370) in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming uitdrukkelijk verklaarde dat u een barbecuerestaurant uitbaatte in de wijk Zayouna, en zijn broer O. zelfstandig vastgoedmakelaar was. Op geen enkel moment verwees hij naar het bestaan van een winkel in auto-motoren (Verzoek tot internationale bescherming X S. A. A.: gehoorverslag CG p.6).

Uw bedrieglijke verklaringen over de beroepsactiviteiten van zowel uzelf als uw oudste zoon zijn geenszins onschuldig, te meer aangezien u beweert dat u persoonlijk problemen kreeg omwille van het verhuren van vastgoed (uw zoon O. blijkt echter vastgoedmakelaar). Ook de betrokkenheid van O., die zou vermoord zijn omwille van uw problemen, koppelt u aan zijn aanwezigheid in uw winkel, hij fungeerde volgens u als getuige van het huurcontract en vormde later dusdanig een doelwit. Ook de manier waarop u in contact kwam met uw huurder verliep via uw vermeende winkel in auto-onderdelen in Talibiyah, nu u beweert dat een bevriende winkelier uit dezelfde straat deze huurder zou hebben aangebracht (CG 1 p. 5-6). Dat u uw relaas op diverse manieren koppelt aan een auto-winkel in Talibiyah, maar uit de verklaringen van uw jongste zoon blijkt dat u geen winkel maar wel een restaurant uitbaatte in uw thuisbasis Zayouna, wordt de geloofwaardigheid van uw gehele relaas reeds ernstig ondermijnd.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u van de vermeende schenking en van de latere verhuur van de boerderij geen enkel tastbaar bewijs neerlegt: noch eigendomsbewijzen, noch foto's, noch de huurovereenkomst. U verklaart de afwezigheid van elk mogelijk bewijsstuk door op te werpen dat u alle mogelijke documenten aan uw advocaat had gegeven, die op zijn beurt werd overvallen door gewapende mannen die in opdracht van uw huurder alle documenten stalen. Dergelijke uitleg is gezien voorgaande vaststellingen reeds weinig geloofwaardig en mist op zich ook aannemelijkheid. Immers, de opdracht van uw advocaat was louter om telefonisch contact op te nemen met de huurder in de hoop om een schikking te kunnen treffen over wanneer hij de boerderij zou verlaten, u stelde aanvankelijk dat uw advocaat u hiervoor “enkel een telefoonnummer vroeg” (CG p.7, CG 2 p.6). Het is geheel onlogisch dat voor het louter plegen van dit ene telefoontje u elk mogelijk document met betrekking tot de boerderij

bij uw advocaat had afgeven, zoals u beweert, alwaar zij luttel tijd later zouden gestolen zijn door gewapende mannen (CG 2 p.5, p. 6-7, CG 1 p.5). Geconfronteerd met deze opvallende situatie, komt u niet verder dan opwerpen dat u niets anders kon doen met die documenten, dat het standaardprocedure is om documenten achter te laten bij je advocaat, dat er niet gekopieerd wordt (CG 2 p.7). Deze beweringen overtuigen niet. Van uw overeenkomst met uw advocaat, die uw dossier zou beheren, kan u overigens evenmin enig bewijs voorleggen (Ibid.). De naam van uw advocaat, aan wie u alle bewijsstukken omtrent uw boerderij zou afgegeven hebben, kan u zich opmerkelijk genoeg ook niet meer herinneren (CG 2 p.6).

U slaagt er bijgevolg niet in aannemelijk te maken dat u wel degelijk over een huurpand beschikte, dat u dit pand zelf verhuurde en hierdoor problemen kreeg.

Over de problemen die zich met uw huurder zouden hebben voorgedaan legt u voorts tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen af.

Aangaande het eerste telefoongesprek dat u met uw huurder H. voerde nadat een kennis u op de hoogte bracht van de mogelijke drugsplantage in uw huurpand, legt u bijzonder tegenstrijdige verklaringen af. Aanvankelijk stelde u dat u na de waarschuwing van uw kennis naar uw huurpand bent gaan kijken, naar huis terugkeerde en de dag daarna naar uw huurder belde. U geeft initieel aan dat u bij dit eerste telefoongesprek louter aan uw huurder vroeg om het huurpand te verlaten, omdat u het zelf nodig had. U vervolgt: "hij vroeg : waarom? Ik zei : ik heb het nodig. Ik heb niets anders tegen hem verteld. Hij zei ok, en dan hebben we opgehangen" (CG 1 p.7). Pas na enkele telefoontjes naar A. R. en naar uw advocaat, volgde een tweede telefoongesprek met uw huurder, waarbij u hem zou geconfronteerd hebben met de illegale praktijken van uw huurder en het gesprek escaleerde tot schelden en dreigen (CG 1 p. CG 1 p. 7-8).

Later tijdens datzelfde gehoor echter gaf u een volledig andere versie van de telefoongesprekken met uw huurder. U gaf hierbij aan dat u al tijdens het eerste telefoongesprek met de huurder nadat u bij het huurpand was gaan kijken, uw huurder aan het einde van het telefoongesprek meteen confronteerde met de vermeende drugsplantage die hij op uw boerderij had ingericht. U stelde vervolgens dat reeds bij dit gesprek werd gescholden (CG 1 p. 12). Er werd u uitdrukkelijk gevraagd of dit reeds tijdens het eerste telefoongesprek met uw huurder H. gebeurde, waarop u expliciet bevestigend antwoordde (CG 1 p.12). U vervolgde nog dat u hierna pas contact opnam met uw kennis A. R. om u te helpen.

Uw beide versies van wat er zou gebeurd zijn bij het eerste (van slechts drie) telefoongesprekken die u met uw huurder had, zijn dan ook manifest tegenstrijdig. In het kader van uw tweede gehoor op het CGVS geeft u opnieuw aan dat u reeds tijdens het eerste telefoongesprek met uw huurder hem confronteerde met de drugsplantage die hij zou uitbaten in uw huurpand, wat uiteraard voorbijgaat aan de duidelijk, expliciete verklaringen die u aanvankelijk over dit telefoongesprek aflegde. Bij uw tweede gehoor ontstaan bovendien nog meer tegenstrijdigheden in uw verklaringen naar boven, met name over het tijdstip waarop u voor het eerst naar H., uw huurder, belde. Waar u aanvankelijk aangaf dat u verwittigd werd door uw kennis A. van de verdachte situatie in uw huurpand, de dag nadien eerste zelf een kijkje ging nemen, en pas de dag daarna naar H. belde (CG 1 p. 7), stelt u tijdens uw tweede gehoor dat u niet zeker bent of u naar uw huurder belde op dezelfde dag dat u verwittigd werd door uw kennis, of de dag nadien (CG 2 p. 4). Uiteraard is het uiterst opmerkelijk en weinig aannemelijk dat u zich niet kan herinneren of u dezelfde dag dat u verwittigd werd van onfrisse praktijken in uw huurpand meteen actie ondernam en zowel een bezoek ter plaatse bracht als de huurder opbelde, dan wel dat u pas twee dagen later voor het eerst contact zou hebben opgenomen met de huurder. Te meer gezien de uiterst geringe contacten die u met uw vermeende vervolger zou hebben gehad (slechts 3 telefonische gesprekken), mag verwacht worden dat u van deze beperkte feiten op consequentere wijze verslag kan doen.

Naast tegenstrijdig, is uw relaas ook onlogisch en weinig aannemelijk. Zo is het geheel onaannemelijk dat uw huurder een drugsplantage inricht in een boerderij die hij van u huurt, en deze drugsplantage dermate opvallend werd ingericht en opgezet dat deze als dusdanig vanop de openbare weg, 100 meter verderop, als drugsplantage te herkennen is, zoals uit uw verklaringen moet blijken (CG 1 p. 7, p.10-12). In een land waar naar uw beweringen de doodstraf staat op drugsdelicten (CG 1 p. 7), is het geheel niet aannemelijk dat iemand dermate indiscreet en opvallend een volledige professionele drugsplantage zou installeren.

Het is eveneens geheel onaannemelijk dat u, nadat u ontdekte dat uw huurder een drugs crimineel blijkt te zijn die uw huurpand gebruikte voor een grootschalige drugsplantage met gewapende bewakers voor de deur, hem hier simpelweg mee confronteerde en vervolgens de hierop volgende bedreigingen vanwege H. niet serieus nam (CG 2 p.5-6). H., die banden zou hebben met de milities (CG 1 p7, p.10, p.13), zou nochtans zeer boos bedreigd hebben om naar u toe te komen en de zaken af te handelen (CG 1 p.8). Desondanks bleef u zonder enige voorzorg te nemen gewoon thuis wonen en ging uw gebruikelijke gang, naar eigen zeggen had u niet verwacht dat het zover zou komen "dat iemand zou komen en vermoorden" (CG 2 p.5). U had gedacht had 'dat hij misschien problemen zou maken maar niet dat hij zou moorden' (CG 2 p.6). Dergelijke lakse attitude ten aanzien van een vermeende drugs crimineel met gewapende werknemers en banden met de milities, die overigens ook uw advocaat door gewapende mannen zou hebben laten overvallen, is geheel onaannemelijk en wijst eens te meer op de ongelooftwaardigheid van uw relaas.

Tot slot wordt uw bewering dat uw oudste zoon O. overleden is ten gevolge van uw problemen met uw huurder danig tegengesproken door analyse van de Facebookcontacten van en tussen uw gezinsleden. Zo werden facebookprofielen op uw naam (met herkenbare foto), op naam van uw echtgenote (met herkenbare foto), op naam van uw jongste zoon S. A. (met herkenbare foto), uw schoondochter Sally (met herkenbare foto), haar broers (met herkenbare foto), uw dochter A. (zonder herkenbare foto) én uw oudste zoon O. A. (met herkenbare foto, die overeenkomt met de foto op de door u voorgelegde foto van zijn identiteitskaart) teruggevonden. Er kon worden vastgesteld dat het profiel op naam van uw oudste zoon O. bevriend is met al uw gezinsleden en bovendien nog recent interactie had met deze profielen, bijvoorbeeld onder de vorm van "comments" of "likes" bij recent toegevoegde foto's en berichten. Gezien de recente activiteit van de profielen op naam van uw oudste zoon (er werden twee verschillende accounts op zijn naam teruggevonden), **ook na 5 januari 2018**, kan aan het vermeende overlijden van uw zoon O. A. op die dag geen enkel geloof worden gehecht. Hierbij dient beklemtoont te worden dat u ter staving van het bestaan en overlijden van O. en ter staving van jullie familiale band geen enkel authentiek identiteits- of ander document heeft voorgelegd, behalve één overlijdensakte. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en is het louter voorleggen van 1 overlijdensakte (bovendien zonder vergezeld te zijn authentieke identiteitsdocumenten of foto van het slachtoffer) geenszins bewijskrachtig en op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas.

U bent er niet in geslaagd om, ondanks de nadrukkelijke vraag, enig authentiek identiteitsdocument of enig ander authentiek bewijs van uw zoon O. voor te leggen (CG 1 p.4-5, CG 2 p. 7-8), hoewel deze documenten bij uw schoondochter in Bagdad zouden zijn met wie u nog regelmatig contact heeft (CG 1 p.5, CG 2 p.8). U legt finaal slechts een foto voor van de identiteitskaart van O.. De foto op deze identiteitskaart komt overeen met het actieve facebookprofiel op naam van O.A., die bijgevolg met zekerheid als uw oudste zoon kan geïdentificeerd worden (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen, dient besloten te worden dat aan uw asielrelaas niet het minste geloof kan worden gehecht. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Wat betreft jullie wens om in België te blijven omwille van de aanwezigheid hier van jullie zoon (CG 2 p.8), die jullie helpt bij dagelijkse zaken en het regelen van medische onderzoeken in het ziekenhuis (CG 1 p.2), zij er op gewezen dat het doel van de asielprocedure erin bestaat om na te gaan of een vreemdeling nood heeft aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze procedure kan dan ook niet worden aangewend om louter een verblijfsrecht in België te bekomen teneinde alhier een gezinsleven in stand te houden of - in casu - herop te bouwen. Men dient zich hiervoor te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, met name de procedure tot gezinshereniging. Het indienen van een verzoek om internationale bescherming teneinde de voorwaarden verbonden aan deze procedure tot gezinshereniging te trachten te omzeilen, kan niet worden aanvaard.

Wat betreft de door jullie aangehaalde medische problemen, waarbij verwezen kan worden naar de medische attesten van jullie huisarts en een "medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de DVZ", dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde medische problemen

geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Waar uw advocate aanvoert dat u en uw echtgenote van de mantelzorg van uw in België verblijvende zoon S. afhankelijk zijn, en in dit verband verwijst naar het attest van gezinssamenstelling (waaruit moet blijken dat jullie bij uw zoon inwonen), naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake het verzoek tot internationale bescherming van X I. (arrest nr. 170821) en naar de Belgische medische attesten, moet worden vastgesteld dat u geen nood aan mantelzorg door uw jongste zoon S. heeft aangetoond. Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat u, hoewel u en uw echtgenote vlak na aankomst in België bij uw jongste zoon hebben ingewoond, jullie sindsdien op eigen initiatief verhuisd zijn naar een eigen stek, apart van het gezin van uw zoon (CG 1 p.14, CG 2 p. 2, zie ook rijksregister). Het is dan ook duidelijk dat de onmiddellijke nabijheid van een familielid niet vereist blijkt te zijn. Het voorgelegde attest van gezinssamenstelling is in dit opzicht verouderd en bijgevolg irrelevant. Bovendien moet benadrukt worden dat u en uw echtgenote nog diverse gezins- en familieleden in jullie land van herkomst hebben wonen. Ondermeer uw dochter T. woont met haar gezin in Bagdad, uw schoondochter S. en haar gezin woont in Bagdad (naar alle waarschijnlijkheid inclusief uw oudste zoon O.), én u gaf zelf al aan dat jullie de laatste maanden voor uw vertrek bij het gezin van uw schoonzus – de zus van uw vrouw - inwoonden. Gezien voorgaande, maken jullie absoluut niet aannemelijk voor eventuele mantelzorg enkel en alleen beroep te kunnen doen of afhankelijk te zijn van uw zoon S..

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw verzoek voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw rijbewijs, jullie paspoorten, en een gelegaliseerde kopie van jullie huwelijksakte bevatten uitsluitend identiteits- en reisgegevens, die hier echter niet betwist worden.“

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de **EASO Country Guidance note: Irak van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate

waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief het gedeelte van de Baghdad Belts gelegen in de provincie Bagdad, waaronder Tarmiya, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Besmayah, Nahrwan, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat deze grondig is gewijzigd sinds 2017. De toenmalige eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de activiteiten van ISIL in Bagdad en de Baghdad Belts in 2018-2019 beperkt waren nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017. ISIL heeft wel nog actieve cellen in het noordelijke en westelijke gedeelte van de Baghdad Belts. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIL nog steeds in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad.

ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIL vindt plaats in de Baghdad Belts, met name in de districten Tarmiya, Taji en Latifiya al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018-2019 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIL vanaf juni 2014 in bepaalde delen van Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de ISF en onder de paraplu van de PMU werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjjiitische milities dan sjjieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIL verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de (andere delen van de) ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre uw advocaat in dit verband aanvoert dat u omwille van uw medische problemen nood heeft aan mantelzorg door uw in België wonende zoon, en hiervoor verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake het verzoek tot internationale bescherming van X I. (arrest nr. 170821), moet worden benadrukt dat elke dossier op zijn individuele merites wordt beoordeeld. In casu moet worden opgemerkt dat uw zaak op vele punten verschilt van het aangehaalde precedent, en om die reden niet dienstig wordt aangebracht. De in jullie hoofde aangehaalde behoefte aan mantelzorg omwille van medische redenen kan op zich niet bestempeld worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U heeft geen concrete elementen aangehaald waaruit zou blijken dat u niet op de hulp van uw familiaal netwerk in Bagdad (waaronder uw eigen kinderen en schoonfamilie) kan rekenen voor eventuele mantelzorg. Integendeel, uit uw verklaringen blijkt dat u de maanden voor uw vertrek reeds een veilig onderdak vond bij het gezin van uw schoonzus (zie supra).

Volledigheidshalve moet worden vermeld dat ten aanzien van uw zoon S. A. A.I X (ov. 7.920.370), over wie u verklaart dat hij sinds 2014 in België verblijft (CG 1 p. 5), door het Commissariaat-generaal op 21/08/2014 werd overgegaan tot de weigering van hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire bescherming, omwille van de veiligheidssituatie in Bagdad op dat ogenblik. Deze beslissing heeft echter geen invloed op de uwe; iedere asielaanvraag wordt immers op zijn individuele merites beoordeeld. Ook is de actuele veiligheidssituatie in Bagdad significant gunstiger.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekschrift en stukken

2.1. In het eerste en enige middel worden de volgende schendingen aangevoerd: “Schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet); Schending van artikel 3 EVRM; iuncto de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur”.

Verzoekers ontwikkelen het middel als volgt:

“Vooreerst kan in casu niet worden betwist dat beide verzoekers kampen met ernstige medische problemen. Het eerste gehoor diende zelfs te worden stopgezet wegens de zware hoestbuien van eerste verzoeker ten gevolge van een aanhoudende longontsteking (zie stuk 1a): (...)

In hoofde van eerste verzoeker is er sprake van een ernstig cardiovasculair risico waarbij hij in het verleden een acuut myoecardinfarct kreeg waartoe hij in 2018 een hartcatheterisatie heeft ondergaan (stuk 3). Hiertoe dient eerste verzoeker dagelijks medicatie in te nemen en medisch te worden opgevolgd. Daarnaast lijdt hij aan hypercholesterolemie, hypertensie, schouderartrose bilateraal en posterieure dysfunctie in zijn rug (stuk 3).

Ook tweede verzoekster kampt met ernstige medische problemen. Nadat zij hevige pijnen had in haar rechterflank met braken, consulteerde zij haar gynaecoloog. Tijdens deze consultatie bleek dat zij een groot tumoraal letsel (95 mm doormeter) had op haar eierstok (stuk 4). Tweede verzoekster onderging hiertoe in 2018 een zeer uitgebreide operatie waarvoor blijvende opvolging nodig is. Daarnaast lijdt zij aan een post-traumatisch stress syndroom, hypertensie, hypercholesterolemie, glucose intolerantie, abdominale hysterectomie en is er sprake van een sterk verhoogd cardiovasculair risico (stuk 4).

Reeds tijdens het persoonlijk onderhoud in hoofde van eerste verzoeker werd hierop gewezen (zie CGVS I, p. 2): (...)

De medische problemen in hoofde van verzoekers zijn aldus meervoudig waarbij werd vastgesteld dat mantelzorg medisch noodzakelijk is door de zoon van verzoekers (stuk 3 en 4).

Verzoekers moeten aldus worden aanzien als een kwetsbaar persoon in de zin van artikel 1,12° van de Vreemdelingenwet waardoor de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus des te zorgvuldiger dient te gebeuren.

De vraag naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient immers afzonderlijk en op individuele wijze te worden onderzocht en beoordeeld waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker en de specifieke gegevens van het dossier.

In casu is het duidelijk dat de veiligheidssituatie in BAGDAD tot op heden uiterst precair blijft. Het meest recente COI Focus rapport van 20.03.2020 stelt: (...)

Ook het gezondheidssysteem in IRAK heeft sterk te lijden onder de vele jaren oorlog die het land onderging. Het rapport van UNHCR van mei 2019 "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq" stelt hieromtrent: (...)

Ook stelt het rapport van UNHCR duidelijk dat ouderen als één van de meest kwetsbare groepen dienen te worden aanzien: (...)

Daarenboven zijn verzoekers soennitische moslims. De EASO Country Guidance note m.b.t. IRAK van juni 2019 bevestigt dat soennitische moslims in IRAK worden gevisieerd door de sjiitische militieën, onder meer omdat zij als IS-sympathisanten kunnen worden aanzien.

Zelfs het feit dat een soennitische moslim dezelfde familienaam draagt als een niet-verwante ISverdachte kan reeds voldoende zijn om het doelwit te zijn van sjjiitische milities (zie: https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Countrv_Guidance_Iraq_2Q19.pdf): (...)

In casu dienen verzoekers aldus als ouderen te worden aanzien als kwetsbare persoon in de zin van artikel 1, 12° Vw. terwijl tevens in hun hoofde een medisch noodzaak tot mantelzorg door hun verblijfsgerechtigde zoon S. werd vastgesteld én zij als soennitische burgers des te meer gevaar lopen om te worden gevisieerd door sjjiitische milities.

In een uiterst analoog dossier werd aan een asielzoeker afkomstig uit BAGDAD (IRAK) die eveneens een soennitische moslim is én afhankelijk is van diens familie voor mantelzorg per arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29.06.2016 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend overeenkomstig artikel 48/4 § 2 b) Vw. (stuk 5): (...)

De situatie is aldus ontegensprekelijk uiterst analoog, doch verweerder stelt dat er geen nood aan mantelzorg door zoon S. zou worden aangetoond omdat verzoekers eerst inwoonden bij hun zoon doch vervolgens op eigen initiatief zouden verhuisd zijn naar een eigen stek, apart van het gezin van hun zoon.

Nochtans zijn verzoekers helemaal niet uit vrije wil verhuisd. Het was immers de huisbaas van zoon S. die hem erop wees dat enkel hijzelf, zijn vrouw en kinderen in het appartement gelegen te 9300 AALST, Denderstraat 72 bus 2 mogen verblijven (stuk 6).

Verzoekers waren dan ook verplicht om de woonst van hun zoon te verlaten en zochten een woning zo dicht mogelijk bij deze van hun zoon zodat de mantelzorg gegarandeerd kan blijven. Uiteindelijk verhuisden zij naar een woning gelegen te 9300 AALST, Keizersplein 70/0002 (stuk 7). Deze woning bevindt op slechts 1,4 km van het appartement van hun zoon en schoondochter (stuk 8).

Bovendien houdt het concept mantelzorg niet in dat men als mantelzorger verplicht in eenzelfde woning als de zorgbehoevende dient te verblijven. In casu gaan zoon S. en diens echtgenote dagelijks langs bij hun (schoon)ouders om hen de nodige zorgen te bieden, helpen met koken, boodschappen voor hen doen, hen de correcte medicijnen te laten innemen, meegaan naar het ziekenhuis, etc. Ook uit de bijlage bij het medisch attest in hoofde van eerste verzoeker blijkt dat hij werd bijgestaan door diens schoondochter tijdens een controle op de dienst cardiologie van het Onze-Lieve-Vrouwziekenhuis te AALST (stuk 3).

Ook zoon S. bevestigt dat hij samen met zijn echtgenote instaat voor de zorg van zijn ouders (stuk 9): (...)

In het land van herkomst van verzoekers is er niemand die deze mantelzorg op zich kan nemen. Vóór het vertrek van verzoekers uit IRAK verbleven zij immers tijdelijk bij de zus van tweede verzoekster. Gelet op haar hoge leeftijd waarbij zij zelf medische zorgen nodig heeft, kon deze (schoon)zus evident geen mantelzorg bieden aan verzoekers. Dit betreft dan ook één van de redenen waarom verzoekers hun land van herkomst dienden te ontvluchten.

Ook bij hun eigen kinderen konden verzoekers immers niet terecht: dochter A. verblijft reeds jaren met haar gezin in TURKIJE (zie CGVS I eerste verzoeker, p. 3), dochter T. woont op een klein appartement in IRAK met haar echtgenoot en hun vier kinderen zodat er geen ruimte is om daarnaast nog haar ouders op te vangen en wat betreft zoon O. waren er ernstige problemen met diens echtgenote in die mate dat er zelfs sprake was van oudermishandeling (stuk 9). Omwille van deze redenen vluchtten verzoekers naar BELGIË, doch er werd hen voorgehouden dat zij hierdoor geen internationale bescherming zouden kunnen verkrijgen in BELGIË waardoor hen werd geadviseerd om een verhaal op te hangen inzake de dood van hun zoon O..

De enige reden van hun vlucht naar BELGIË betreft evenwel het feit dat zij als kwetsbare personen, nl. bejaarde hulpbehoevende soennitische moslims met medisch vastgestelde noodzaak tot mantelzorg, een mindere weerbaarheid hebben om zich te beschermen in BAGDAD alwaar de situatie nog steeds uiterst precair is (zie supra).

Daarnaast is het in ieder geval duidelijk dat de medisch noodzakelijke mantelzorg in casu enkel door zoon S. en hun schoondochter kan worden geboden.

Meer nog, er werd medisch vastgesteld dat tweede verzoekster lijdt aan een posttraumatisch stress syndroom (stuk 4). Gelet op deze medische problematiek is het duidelijk dat een gedwongen terugleiding naar BAGDAD alwaar de veiligheidssituatie tot op heden uiterst precair is, dient te worden beschouwd als een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 §2 b) Vw. In die zin werd ook reeds zo geoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per arrest van 19.05.2016 in het dossier van een asielzoeker afkomstig uit BAGDAD die lijdt aan schizofrenie (stuk 10): (...)

Supra werd reeds uitvoerig aangegeven dat de situatie in BAGDAD tot op heden zeer precair is, zowel de veiligheidssituatie als op humanitair vlak, daarenboven komt de specifieke situatie van verzoekers waarbij zij als bejaarde hulpbehoevende personen mantelzorg nodig hebben van hun zoon die legaal

verblijvend is in BELGIË terwijl in IRAK niemand deze zorgen kan bieden. Verzoekers lopen dan ook nog meer reëel risico op ernstige schade gelet op hun individuele situatie.

Bij terugleiding naar IRAK is er in hoofde van verzoekers een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 § 2 b) Vw., alsook in de zin van artikel 3 EVRM.

Gelet op de individuele situatie van verzoekers en hun persoonlijke omstandigheden zoals hierboven toegelicht, komt hun vraag om te genieten van de subsidiaire bescherming dan ook manifest gegrond voor.

(...)"

2.2. Verzoekers voegen volgende stukken bij het verzoekschrift:

"3. Standaard medisch getuigschrift in hoofde van de heer O. dd. 18.05.2020 met bijlage;

4. Standaard medisch getuigschrift in hoofde van mevrouw X dd. 19.05.2020 met bijlage;

5. Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 170 821 dd. 29.06.2016;

6. A) E-mail van verhuurder B. X aan de zoon van verzoekers;

B) Huurovereenkomst;

7. Attest samenstelling gezin in hoofde van verzoekers;

8. Afstand tussen de woning van verzoekers en die van hun zoon via www.mappv.com;

9. Brief van de heer S. A. A. X;

10. Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 167 848 dd. 19.05.2016".

2.3. Bij aanvullende nota van 15 oktober 2020 brengt verweerder volgend een nieuw element ter kennis: COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>.

Beoordeling

3.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekers in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2. De Raad stelt vast dat de verzoekers geen verweer voeren tegen de omstandige motiveringen inzake het vluchtrelaas waaruit de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen, en daaruit voortvloeiende vrees voor vervolging, blijkt.

Verzoekers voeren evenmin de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Ze beroepen zich uitsluitend op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en vragen dat hen in hoofde de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

De motiveringen inzake het vluchtrelaas en ongeloofwaardigheid van hun verklaringen (onder meer inzake de dood van de zoon O.) vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en worden, aangezien ze niet worden betwist, door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat de verzoekers voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Verzoekers beroepen zich inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hun persoonlijke omstandigheden. Ze verwijzen onder meer naar hun soennitische achtergrond, de preciaire veiligheids- en gezondheidssituatie in Bagdad, hun medische problematiek en het gebrek aan familiaal netwerk in het land van herkomst.

3.3.1. Waar verzoekers verwijzen naar arresten van de Raad dient te worden opgemerkt dat aan deze arresten geen precedentwerking kan worden verleend. Elk dossier wordt dient op zijn eigen merites te worden beoordeeld. Daarenboven blijkt dat deze arresten dateren van 2016 en dat de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming gebeurt aan de hand van de actuele situatie in het land van herkomst; de situatie zoals deze gold in 2016 kan bezwaarlijk als actueel worden aanzien.

3.3.2. Verzoekers verwijzen naar hun medische problemen maar voeren geen concreet verweer ten aanzien van de motivering die stelt:

“Wat betreft de door jullie aangehaalde medische problemen, waarbij verwezen kan worden naar de medische attesten van jullie huisarts en een “medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de DVZ”, dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

Verzoekers tonen niet concreet aan waarom zij zich overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet kunnen of hoeven te beroepen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Artikel 1, § 1, 12° van de Vreemdelingenwet omschrijft de kwetsbare persoon als: *“zowel de begeleide als de niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan”*.

De vaststelling dat verzoekers medische problemen hebben werd in aanmerking genomen bij de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming en tijdens het gehoor voor verweerder. Uit het gehoorverslag blijkt evenmin dat verzoekers advocaat hieromtrent opmerkingen formuleerde.

Het louter feit dat verzoekers ‘ouderen’ met medische zorgen zijn betreft *an sich* geen absolute of exclusieve reden die kan leiden tot het verlenen van internationale bescherming.

3.3.4. Verzoekers citeren uit een attest van hun zoon S.. Bovenop de vaststelling dat verzoekers niet schroomden om leugenachtige verklaringen af te leggen inzake de voorgehouden vrees voor vervolging (zie punt 3.2.) dient hieromtrent te worden opgemerkt dat dit een persoonlijk schrijven van een familielid is waaraan geen objectieve waarde kan worden gehecht.

Dit geldt des te meer omdat dit schrijven een verwijzing inhoudt naar de echtgenote (en kinderen) van de broer van S. die huiselijk geweld zou(den) hebben gepleegd ten aanzien van verzoekers terwijl uit het dossier blijkt dat verzoekers op generlei wijze tijdens hun gehoren bij verweerder ook maar enige opmerking hebben geformuleerd omtrent het gebrek aan respect vanwege familieleden ten aanzien van hun persoon.

3.3.5. Het staat niet ter betwisting dat verzoekers medische problemen hebben. Met deze problematiek werd door verweerder terdege rekening gehouden. Het bijgevoegde medisch getuigschrift voor de Dienst Humanitaire Regularisaties dateert van voor het gehoor bij verweerder en werd in aanmerking genomen. Uit deze stukken kan echter niet afgeleid worden dat de medische situatie dermate is dat verzoekers mantelzorg nodig hebben van hun zoon in België. De vaststelling dat de zoon van verzoekers, die overigens op meer dan één kilometer van verzoekers woont, hen bijstaat bij dagelijkse bezigheden (koken, winkelen, meegaan naar het ziekenhuis) kan niet aanzien worden als persoonlijke omstandigheden die een verhoogde nood voor internationale bescherming aantonen.

Verzoekers maken daarenboven evenmin aannemelijk dat ze in Bagdad geen familiaal netwerk hebben om op terug te vallen. Het blijkt immers dat ze een dochter T. hebben die in Irak (Bagdad) verblijft. Daarenboven kan het verweer dat *“wat betreft zoon O. waren er ernstige problemen met diens echtgenote in die mate dat er zelfs sprake was van oudermishandeling”* niet worden aangenomen aangezien dit blijkt uit het schrijven van een familielid, hetgeen des te meer klemt omdat volgens het vluchtrelaas bij verweerder deze zoon O. was overleden. De vaststelling dat verzoekers er niet voor terugschrikken een gefabriceerd relaas op te hangen inzake deze zoon ondermijnt de geloofwaardigheid van wat thans wordt voorgehouden inzake deze zoon O., diens echtgenote en kinderen.

Uit de geciteerde algemene landeninformatie, zoals deze ook blijkt uit de aanvullende nota van 15 oktober 2020, inzake de veiligheidssituatie en humanitaire situatie in Bagdad kan derhalve niet afgeleid worden dat verzoekers aldaar, louter omwille van hun soennitische achtergrond en medische problemen, in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) of artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS